

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

13. Sæculares quoque, escæ non nim iam debent curam habere; nec
putare, tempus pœnitentiæ ad se nihil pertinere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

seuntur: quod fit, quando lecta, vel intellecta vitæ nostræ actionibus accommodantur. Si ergo Deus ubique est, si tam bonus est, ut à gratia velit innotescere, si à misericordia nomen sibi facere; si in eo sumus toti, & ille totus in nobis existit; quantæ spei, quantæque lætitiæ causa est, tantæ scientiæ, potentiæ, clementiæ thesauros, intra nos, hoc est, in anima nostra, in corde nostro, in omnibus animæ viribus, in intellectu, in voluntate, in omnibus membris, in omnibus corporis particulis contineri? Cum ergo & omnes illius adsint opes, & nos capaces simus earum, & ipse pronissima voluntate diuitias suas diffundat in eos, qui ad illum confugiunt; longèque facillimè, qui ex nihilo omnia producit, possit, non solum in anima gratiam creare, sed etiam corpori necessaria omnia aliunde adducere; cum possit commouere parcos ad largitatem, immites ad misericordiam, auaros ad liberalitatem; aut, euocatis locupletioribus ex hac vita, hæreditates opulentas in egenos deriuare; immò, sicut tres pueros, olusculis pinguiores facere, quàm alij Iouialibus cœnis & regum delicijs efficiantur; cum camelos ipsos sine ductore regere, sine pastu, plusculos dies, conseruare; *quid timidi estis, modica fidei?* quid contra Dominum murmuratis? quid indignè fertis? quid ad artes malas confugitis? quid iugum illius detrectatis? in simplicitate cordis, rem vestram agite, & aget suam Deus: seruite illi, & seruiet ille vobis, supra consuetudinem aliorum dominorum.

XIII.

Neque verò Religiosis duntaxat ista dicuntur, qui omnem harum rerum curam Superioribus debent relinquere, & non culinæ, sed toti cœlestibus vacare; verùm multò maximè occidenda sunt ijs etiam, qui vitam omnem diurnis nocturnisque laboribus impendunt; qui iam timent, ne morbis debilitati, in idonei efficiantur, ad panem quærendum; iam, ne filij multiplicentur supra facultates: iam, ne hostis irrumpat, & longis curis parta auferat, & mille talia, quæ inquietos reddunt. Seruiant illi Deo, & Deus alet seruos suos. Impendant, in quadragesima, operibus penitentiae, quantum in Bacchanalibus luxui impenderunt; extenuent ventrem ieiunijs, quem distenderunt epulis; emacient faciem inedia, tegant genas pallore, quas antea laruis deformarunt, & dæmonibus similes reddiderunt: induant tunicam cilicio vtiliter molestam, habitumque seipsos flagellantium, qui ridiculis stultorum vestimentis tecti, per plateas, Mænadam, aut thyr-

fos

fos vibrantium Baccharum instar, insaniuerunt: denique qui hostem peccatis suis meruerunt nobis adducere, virtutibus suis eundem propellant. Gerit enim se Deus erga nos, quemadmodum nos ipsi nos gerimus erga Deum. *Nulla creatura est, ait S. Augustinus, quæ non, velit, nolit, diuinæ prouidentia seruiat. Facit enim cum ea, quæ ex animo seruit, quod bonum est: de illa verò, quæ hoc non vult, fit, quod iustum est.*

S. August. in epist. ad Galat.

C A P V T X.

Aliunde maximè relictos, à Deo maximè curari, ostenditur exemplis veteris Testamenti.

Raculi suffragio sapientissimus Socrates solebat dicere: *Si quid cura potest, illud cures: at si Deus ipse te curat, cur tu sollicitus tibi sis?* Duo monuit, ne negligentes simus, vbi Deus nos vult labore nostro aliquid emere; & ne, vbi opera nostra inutilis est, diffidamus Deo nos curanti. Ob primum, ait S. Augustinus: *Cum viderimus, aliquem seruum Dei prouidere, ne ista necessaria sibi desint, non iudicemus, eum de castro sollicitum esse: nam & ipse Dominus, propter exemplum, loculus habere dignatus est: & in Actibus Apostolorum scriptum est: Ea quæ ad vitam sunt necessaria, procurata esse in futurum, propter imminentem famem.* Ob secundum, præter supra recitatam S. Frontonij historiam, multa nobis alia paternæ suæ curæ exempla Dominus reliquit, quæ meritò possint spem fiduciamque nostram accendere.

I.
Max. serm. de Prouid.

S. Aug. lib. de serm. Domini in monte.

Et quanquam, vt in prouerbio est, manus cum Deo mouendæ sunt, Sanctus tamen Ignatius noster egregiè docuit, semper pluris faciendam Dei opem, quàm omnia mortalium auxilia. *Adijt aliquando Ignatius ad salutandum Principem virum nostri studiosum, à quo minus officiosè, quàm par erat, exceptus est. Causam Ignatius arbitratus est, quod minus eius opera, ad res Societatis, atq; patrocinio uteretur. Erat enim, aut videri volebat Societatis nostræ percipidus, molestèq; forsitan ferebat, quod alios, ad nostram defensionem, se prætermisso, potius adhiberemus. Tunc Ignatius mihi, dicam, (inquit) illi, & apertè dicam, me ante 30. annos à Deo didicisse, vt in ijs efficiendis.*

II.
Petr. Ribad. in vita S. Ignat. l. 5. c. 9.